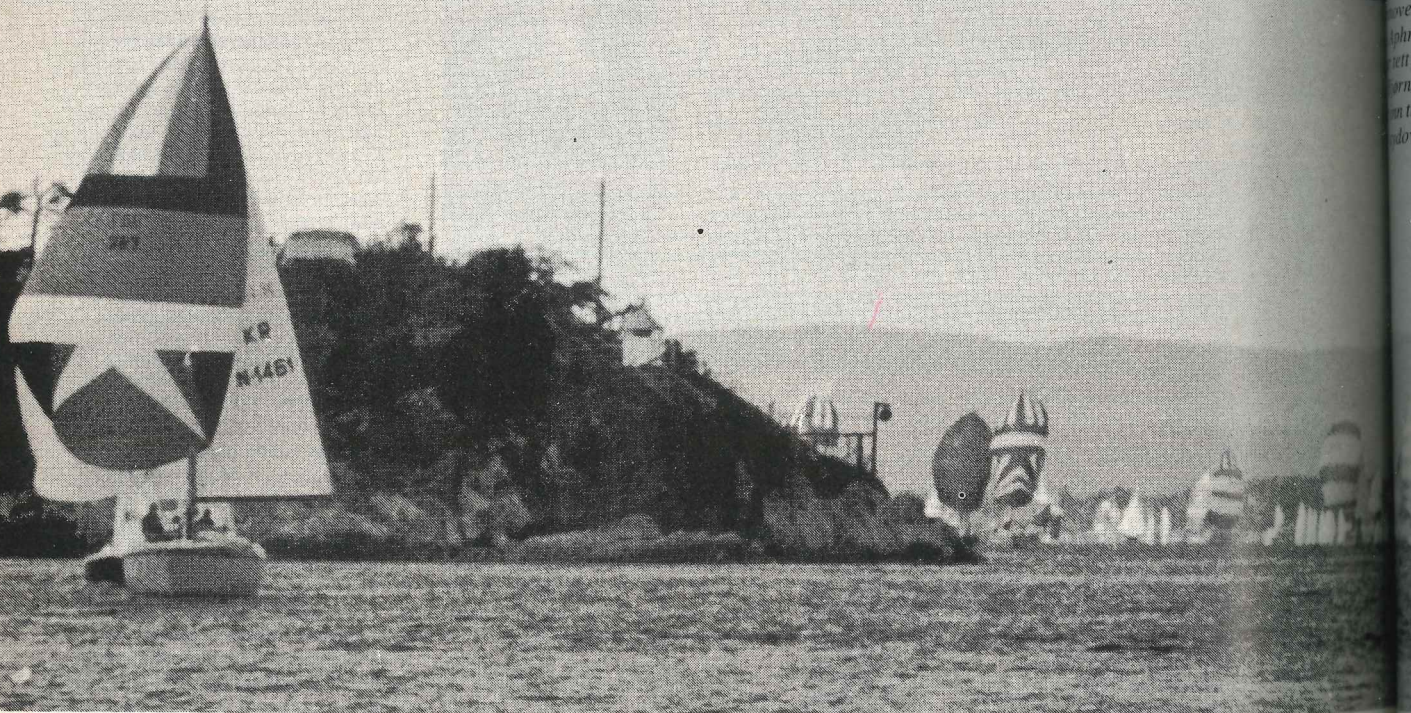


FÆRDERN- REKORD- DELTAKELSE, SJANSEBETONET OG UDDRAMATISK



Reportasje: H. Nissen-Lie

Årets Færderseilas ble akkurat hva denne kjempemønstringen har vært de siste årene – en håpløst sjansebetonet, men spennende moroseilas inn og ut fjorden. Arrangementet var i særklasse bedre enn noen gang før. Det syntes da også å ha satt spor etter seg på flere måter. Startene var bedre og de stygge regelbrølerne var få og sjeldne. Interessen fra massemedia var prima – ja selv TV viste at de kan dekke et seilsporsarrangement, bare forholdene legges til rette. Resultatservicen var slik den bør være, men som likevel hører sjeldenhetene til i norsk seilsporsport. Det hele forløp også udramatisk; det var god spredning

og fint sig for de aller fleste ut Drøbaksund for nordlig vind og før nyttetraffikken og fergene gjorde seg gjeldene.

Nok en gang var det helt avgjørende å være tidlig ute og fremme allerede i starten. De tidligst startende fikk mest nordavind og feide ut fjorden i formiddagstimmene. De sist startende hadde nesten ikke noe vind og kom ikke ut til Filtvedt før midnatt. Da var de første båten som rundet Mefjorden og Hollenderen i mål allerede!

I god gammel stil var det også først og fremst et spørsmål om flaks og uflaks. Selv de erfarne Færder-revene med 10 og 15 regattaer bak seg klarte ikke å finne ut av strøm og vindforhold denne gangen. Værmeldingen lovet vestavind og de fleste satset på vestsiden utover. Det var trygt og

riktig valgt, men da sønnavinden kom ut på ettermiddagen lørdag var det seilerne på østsiden som fikk den først og sterkest. Noen tjente grovt på å gå gjennom sundet ved Gullholmen, andre lå timesvis og kjempet mot strømmen i stilla akkurat her, mens båtene på utsiden skle sydover med fylte spinnakere. Men slik skal jo en Færderseilas være – spenning og gambling i mengdevis, men sportslig sett temmelig håpløs. Likevel mange av våre dyktigste seilere kommer seg frem og til topps tross alt. Forklaringen er selvsagt at de er ekstra observante – følger med i vindskiftene, holder øye med de andre båtene samtidig som seilskift og seiltrimming går rutinemessig hele veien.

Det grå og kalde været i starten vek snart for oppklaring vestfra og

med vinddreining mot vest. Skagerrakkysten fikk sol og tak og det ble frisk solgang. Den nådde helt inn til Gullholmen og holdt seg til langt på natt. Hurtigste båtene fra de første timene slapp derfor heldigst hele værressig. Med fylte spinnakere gled de rett inn i vindringen og etter hvert sto de rett på rundingsmerkene – også med et lite stikk i skjøten. De mange hundre lenger ble hjelpeløse og drev i Drøbak og mellom Filtvedt og Gullholmen. De fremste av disse måtte oppleve det bitre å bli hentet av hele baktroppen nordavinden endelig kom på natten. Da hadde mange gått 3–4 timer i stilla. For enkelte skilte det bare 20–30 meter, båter som fikk sønnavinden